

v gozd? Pa pride jutri sem Slivarjev Blaž, pa bo nabral polno košaro gob. Prijatelj je Blaž bratcem-škratcem, ker je dober človek . . .«

Tisto mrmranje pa je utihnilo kar naenkrat. Tačas pa sta stopila iz goščave drvar Lojz in pastir Klemuc, ki sta se pogovarjala gori v gozdu. Šla sta naravnost v kočo, kjer je že spal edini drvar, ki še ni šel v dolino. Za njima se je zmuznil tudi Inja.

Zagledal ga je pastir Klemuc, pa se je namuznil. Potrepljal ga je po rami. »Ti si fant, ti, Inja,« mu je rekel prijazno. »Povedal mi je Lojz, da greš z njim na Police. Prav, prav — tudi jaz pojdem. Gremo vsi trije.«

»Pa res pojdeš?« ga je podražil Lojz s svojim navadnim smehom. »Hej, Inja, še enkrat te vprašam: pa res pojdeš?«

Inja je povetil glavo. Zadnjikrat mu je ostal v srcu glas, ki ga je zaprosil: »Ne hodi, Inja!« — A glas je hipoma zamrl. Pred dečkovimi očmi se je prikazal spet rodni dom. Zagledal je pet bratcev in sestic v zakrpanih oblekah. Dvigali so proseče roke in so ga gledali. A najbolj spredaj je stala mala, revna Minica. Stala je oblečena v ponošeno, pošito krilce. Njena modra očesca so bila polna solz in žalostna, tako žalostna . . .

Inja se je zgenil. Dvignil je glavo, pa je pogledal Lojza in Klemuca. Potem je pa rekel odločno: »Pa pojdem . . .«

PRED POMLADJO.

Imeli smo možica:
debela njega lica,
iz oglja nos
in plašč snežen,
brez rokavic in bos
je na dvorišču stal.

In žarek solnčni prismejal
se mu je prav v obraz —
in mož se je zajokal.
Vsak dan odslej je manjši
in venomer je tanjši,
da kmalu ga ne bo že kaj . . .

In skoro bo pogreb njegov.
Trobentice in zvončki
v slovo mu zazvonijo,
marjetice in Jurjev cvet
v zemljo ga spravijo — —

Možic, možic,
brez rokavic
pa se je zbal — —!

Oj, danes ni ga nič več tam,
kjer je še včeraj revež
ponižno v solzah stal.

Gnjevoš.

Poljaki v prognanstvu.